A°. 1832. N°. 29.

De uitgave van deze Courant geschiedt des Woensdags en Zaturdags, bij de GEZUSTERS SERRES. Het abonnement is ƒ 9.95 per Jaar.

Advertentiën worden aangenomen tegen 25 cents elken regel, mits op een zegel van 75 cents geschreven. Bijdragen zullen met dankbaarheid ontvangen worden.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 11den APRIL.

PARAMARIBO.

PUBLICATIE.

DE GOUVERNEUR GENERAAL *ad interim* IN RADE.

Allen die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo Wij in aanmerking hebben genomen, dat de Publicatie van 22/23 December 1829 (Gouvernements-Blad van dat Jaar, n°. 23) houdende bepaling der Loodsgelden, eeniglijk betrekking heeft op het *binnen loodsen* van Schepen in de rivier *Suriname*.

Willende evenéens voorzien in de berekening der Loodsgelden voor het naar *buiten loodsen* van Schepen uit de rivier *Suriname* naar Zee.

ZOO IS HET, dat Wij hebben goedgevonden en verstaan, te bepalen en vast te stellen, zoo als geschiedt bij deze, dat voor het naar buiten Loodsen van Schepen uit de rivier *Suriname* naar Zee, zal verschuldigd zijn de helft van het Loodsgeld, bij de aangehaalde Publicatie van 22/23 December 1829 voor het binnen Loodsen vastgesteld, terwijl voorts de Loods even als voor het binnen Loodsen zoo ook voor het naar buiten Loodsen zal mogen in rekening brengen een daggeld van *Vijf Gulden* (ƒ 5) te rekenen van en met den tweeden dag dat hij aan boord gekomen en aldaar gehouden is.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering, gehouden alhier aan *Paramaribo*, den 27sten Maart 1832, het negentiende Jaar van Zijner Majesteits Regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur Generaal *ad int.* in Rade,

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIËN.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 13den April 1832, des morgens den klokke Negen uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Slavinnen: HENRIETTE, SUSANNA en TRUITJE, aankomende EDWARD JEMOTH.

De Slavinnen: SANTJE, HENDRINA en SOPHIE, aankomende de Weduwe J. M. van KAPS, geboren SATIE, thans gehuwd met W. MEIJER.

Paramaribo, 6 *April* 1832.

De ondergeteekende, als daartoe geautoriseerd zijnde, brengt hiermede ter kennisse van de belanghebbenden, dat de gewone Exercitie met de *Brandspuiten* zal plaats hebben op aanstaande Zaturdag, den 15den dezer, des morgens ten half *Zes* uren.

Paramaribo, 10 *April* 1832.

De Opperbrandmeester,

H. G. ROUX.

VENDU

HEDEN NADEMIDDAG, om *vier* uren, ten huize van B. GUILMIN, aan de *Gravenstraat*.

Kapt. A. HULSEN, voerende het Schip *Maria*, zal den 26sten dezer maand, zijnen Brievenzak sluiten en de reis naar *Amsterdam* aannemen.

Paramaribo, 7 *April* 1832.

J. C. FRICKE vertrekt.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Uitgeklaard.

Den 4den dezer, het Schip Sophia, Kapt. B. F. IPSEN; lading: 289 vaten Suiker, 5 balen heele en 4 dito gebr. Koffij, 52 balen schoone Katoen, en 797 pond Indigo.

Den 5den, het Schip Wilhelmina, Kapt. J. N. KLINT; lading: 505 vaten Suiker, 52 balen schoone Katoen, en 8205 pond Koper.

Den 6den, het Schip Catharina Anna Helena, Kapt. P. H. BOS; lading: 591 vaten Suiker, 57 balen schoone en 9 dito vuile Katoen, 5003 pond Koper, 470 pond Tin, en 1 vaatje Zilverwerk.

Den 7den, de Brik de Faam, Kapt. J. ANDRESEN; lading: 529 vaten Suiker, 50 balen schoone Katoen, en 610 pond Koper.

Allen naar Amsterdam.

MENGELINGEN.

ANTWOORD
VAN
MOEDER MAT
AAN
BRAM WIMPEL.

BRAM! daar heb je dan een pakje,
Met een heelen boel gerij
Kranten, blaadjes, boekjes, liedjes
En ik weet niet wat er bij.
'k Wist zoo waar niet wat te sturen,
Toen ik daar jouw briefje kreeg:
Want er komt zoo veul te lezen,
Jongen! en mijn zak is leeg.
Want al dient mijn brave ROBBERT
Haast een jaar als ramplesant,
Daarom komt me van zijn centen
Bitter weinig in de hand.
'k Zou 't niet eens den jongen vergen,
Want je moet niet denken, BRAM!
Dat hij enkeld om de duiten
In het ramplesantschap kwam.
Neen! — laat ik 't je reis vertellen;
't Is nou zeven jaar presies,
Dat hij altoos goed zijn brood had
Op de werf van SJOERD DE VRIES.
Toen verlee jaar nou die rommel
Met dat Brabansch tuig begon,
Zei eens de ouwe SJOERD: » Waarachtig!
» 'k Wou dat ik nog vechten kon;
» 'k Ging zoo zondig met de schutters
» Of VAN DAM zijn jagers mee:
» Maar wie is met zeven kruisjes
» Nog een kerel als CHASSÉ?
» En een ouwe schepenmaker,
» Die misschien ter naauwernood
» Twintig keeren in zijn leven,
» Eens van 't ouwe in 't nieuwe schoot,
» Och! wat doet die met den snaphaan?
» Anders kijk! mijn hart is goed
» Voor mijn Land en voor mijn Koning:
» Want ik ben van 't Vriesche bloed.
» Maar 'k geef zuiver een zak guldens
» Aan een man, die voor mij gaat,
» Daarenboven zijn montering
» En al wat er meer toe staat." —
» Top!" riep voort daarop mijn ROBBERT,
» As het jou meenens is, Patroon!
» Dan zal ik je rampleseeren.
» 'k Heb zoo menig blaauwen boon
» Om mijn ooren hooren fluiten,
» Toen ik nog voor Naarden lei.
» Permeteer het mijn — en morgen
» Ben ik in de Schutterij." —

» Of 't me meenens is," zei de ouwe,
» 't Zakje guldens is voor jou." —
» Neen," zei ROBBERT, » gien half centje
» Als ik maar mijn weekgeld hou
» Tot de boel is afgeloopen.
» Spaart me God het leven, dan
» Als ik dan maar als te voren
» Op je werf weer werken kan.
» Kom ik al te met te vallen,
» Geef mijn moeder dan het geld;
» Die kan dat dan best gebruiken,
» Maar ik neem geen enk'le speld." —
En zoo is 't akkoord gesloten.
Nou begrijp jij ommers, BRAM!
Dat ik van mijn zeun zijn weekgeld
Liefst zoo min als moog'lijk nam.
En je zult dan ook niet schuin zien,
Dat ik jou niet meer en stuur:
Want de zooi die kwam mijn anders,
Bij me zieke lijf! te duur.
Wat jij van ons Land wou weten,
Zei misschien je schiemansmaat
Ruim zoo goed en vrij wat beter,
Dan 't in al de kranten staat.
Nou! je mag ten minste lezen
En bekijken of je 't vat.
Maar ik vrees jij komt aan 't eindje
Net zoo ver als moeder MAT.
Wel, wat saturdag! hoe kwam het
Jou toch in de harsens, maat!
Mijn van woorden wat te vragen,
Die gien hond of kat verstaat?
Wat weet ik van *Kofferensie*?
Weet ik van een *Prottekol*?

Is het ééne een konkelkelder?
En het aâre een ragebol,
Die jij heen en weer kan draaijen,
Net zoo als je 't zelf begrijpt?
Nootjes, ja! die mag je kraken;
Als je ze in den kraker knijpt.
Maar die *Nota's*, waar de kranten
Tegenwoordig vol van staan,
Moet (geloof ik) nog de bolster
Met een mesjen afgedaan.
Weten wij gemeene menschen
Wat van uit- of indirekt!
Wel! dat zijn, geloof ik, streken,
Waar een smeerlap wat mee gekt.
Wat weet ik van *terreinq;nen*!
Of beduidt dat kwaje schuld:
Van een ploert, die eerst zijn slaapvrouw
Uitborgt en haar dan wat sult?
En wat zou ik verder weten
Van die andre brabbeltaal?
Bij me zieke lijf, hoor BRAMPIE!
Ik hou 't voor larie allemaal;
Larie! al den drommel larie,
Daar geen mensch op steunen moet;
Of hij wordt met mooije woorden
Netjes voor zijn geld bedot;
Maar hetgeen ik uit jouw briefje
Afgedokterd goed versta,
Is de schiemansmaat zijn praatje:
Jongen, kijk! die wist het, ja!
Of FRANS BALTENS ondertusschen
Alles krek het uitgeleid;
Volgens mijn gemeen verstandje,
Is een bliksiens onderscheid.
Ik geloof niet, dat Oud-Holland,
Zoo gemakkelijk gefopt,
En wat knollen voor citroenen
In de handen zijn gestopt.
Onze jongens zijn, ja dorie!
Van van daag of gist'ren niet.
'k Bid je proef reis! of de Kroonprins
Met zijn volk dat kijken liet.
En monheer VERSTOLK VAN SOELEN,
Dat is ook geen kraamkind, man!
Lees maar eventjes zijn brieven;
Kijk! hij zeit er je wat van.
Daarenboven Vader WILLEM
Wordt voor niet geen zestig jaar,
En hij kent bij ondervinding,
Fransch en Engelsch op een haar.
Goed dat is hij en zachtzinnig,
Als de beste van ons Land,
Maar om zich te laten doeken,
Heeft hij veul te veul verstand.
En die brave Vader WILLEM
Neemt geen slenters ooit te baat;
Maar hij doet naar zijn geweten
En hij gaat met God te raad.
Daarom laat ik al de dingen
Tegenwoordig stil begaan.
God de Heer bestuurt toch alles!
Wat die doet, is wel gedaan.
BRAM, zoo waar! jij moet het lezen,
Hoe dat in een dag of tien
Iedereen de hand van hooger
In ons Land heeft kunnen zien.
'k Wed je voelt de waterlanders
In jouw oogen als je leest,
Hoe de lieve Heer zijn zegen
In ons Leger is geweest.
Ik heb in de kerk, op Biddag,
Zitten schreijen als een kind:
Want je weet, dat moeder MATJE
't Vaderlandje-lief bemint.
Nou! dat doe jij ook, mijn jongen!
En dan neem je dit voor lief,
Als ik weer wat heb te missen,
Krijg jij aanstonds weer een brief.

MARTHA REGTUIT,
Wedawe ROBBERT DE HONDE.

WILLEM I, *Koning der Nederlanden.*

In een gezelschap kwam het gesprek op den Koning der *Nederlanden*, en niemand van het gezelschap, of hij wist een voorbeeld van wijsheid, beleid of grootmoedigheid te verhalen. Een oud man met zilvergrijze haren, had dan dezen, dan genen opmerkzaam aangehoord, thans nam ook hij het woord, en terwijl de verrukking uit zijne oogen straalde, zeide hij:

»Men moet met dezen Koning van meer nabij bekend zijn, dan alleen door de geschiedenis, om hem naar waarde te kunnen schetsen. De geschiedenis of de verhalen spreken alleen van zijne daden; maar wat hij voor diegenen is, die hem omringen, die dagelijks in zijne nabijheid zijn, verkondigt zij niet; zij verhaalt niet, hoe hij dan, door wijsheid en rein vernuft geleid, alle smart en vreugde der vriendschap deelt, hoe hij de minste der hem omringenden bemint, en door hen weder bemind wordt. Hoe gelijk een huisvader, hij elk der zijnen gelukkig maakt," en hoe gelukkig men zich in zijne nabijheid gevoelt."

Zulk een Koning is het ware toonbeeld voor elken Vorst; en gelukkig de onderdaan, die onder de regering van zulk een' Koning leeft.

Waar leeft de goede Vorst,
Die kroon' en schepter torscht,
Aan hem gelijk?
Er leeft geen Vorstenteelt,
Zijn waar'ig evenbeeld,
Ook in den Keizer biet
Van 't bloeijendst Rijk.

VERKWISTENDE WEELDE VAN DEN VOORTIJD.

Men heeft geen ongelijk, wanneer men de weelde, bijzonder daar, waar zij het karakter der verkwisting aanneemt, op jedere doenlijke wijze binnen hare palen gelooft te moeten doen terugvoeren. Maar men heeft ongelijk, als men de weelde van onzen tijd als volstrekt ongehoord en zonder voorbeeld uitkrijt. Een uittreksel uit de onopgesmukte en eenvoudige beschrijving, welke DAVID LINDSAY, in zijne geschiedenis van JACOB V, van eene jagtpartij geeft, die de Graaf van *Athol* in den omtrek van *Blais*, in *Schotland*, tot verlustiging van zijnen genoemden koninklijken Regent aanrigtte, mag mijne stelling regtvaardigen.

Zonder verdere uitweiding willen wij den opregten LINDSAY hooren:

„Toen," aldus verhaalt hij, „toen de Graaf van *Athol* vernam, dat de Koning komen zoude schafte hij in den grootsten overvloed alles aan wat zulk eenen Vorst voegde, ten einde hij even zoo goed en overeenkomstig zijnen stand, bij hem bediend zoude kunnen worden, als hij zulks in zijn paleis te *Edenburg* gewoon was. Ten dien einde deed deze doorluchtige Graaf een uitermaten kostelijk paleis voor den Koning, voor de moeder des Konings en voor zijne afgezanten bouwen, in hetwelk zij even lieflijk gehuisvest en onthaald zouden kunnen worden, als, in aanmerking des tijds, de omstandigheid der jagt en der vermakelijkheden, slechts in *Engeland*, *Frankrijk*, *Italië* of *Spanje* had kunnen geschieden. Er werd echter zulk een paleis midden in eene groene weide van groen hout opgebouwd, en met groene berken, die zoo wel van onder als boven groen waren, behangen. En hetzelve in vier kwartieren verdeeld, in ieder van welke een groot rondeel gebouwd en hooger opgetrokken was dan drie op elkander geplaatste huizen. De vloeren waren met groen en gebloemd scharlaken belegd, zoodat niemand zien konde, waarop hij trad, daar het even als in eenen tuin was. Voorts waren aan wederzijde van den weg naar de poort twee rondeelen en een groot valhek van boomen, beneven eene ophaalbrug en een groote waterkom, dertien voeten diep en dertig breed. Inwendig was hetzelve met schoone tapijten en zijden behangsels, en dermate kostelijk versierd, en met al zijn toebehooren zoo prachtig voorzien, even alsof de Vorst in zijn eigen huis geweest ware. Aan mondvoorraad voor den Koning, zijne moeder en zijne afgezanten, liet de Graaf het mede niet ontbreken, alle soorten van spijzen en dranken, die slechts ergens toenmaals in *Schotland*, het zij in de steden of op de dorpen," opgespoord konden worden, waren voorhanden. Daar waren alle soorten van dranken, als: ale, bier, wijn, zoo roode als witte, malvezij, muskadel, hippocras, brandewijn; voorts alle soorten van spijzen, als: roggenbrood, huisbakkenbrood, zoete koek; alle soorten van vleesch, rund, schapen-, lams- en kalfsvleesch; wild, ganzen, kapoenen, konijnen, kraanvogels, zwanen, patrijzen, watereenden, eenden, waarden, oerhanen en veldhoenen, korhoenen en braakvogels; de vijvers rondom het paleis waren mede vol van de kostelijkste visschen, als: zalmen, forellen, baarzen, snoeken, alen en wat er meerder van fraaije visschen is, die in zoet water leven. En alles was voor de tafel gereed. Want daar waren ijverige Hofmeesters, kloeke bakkers, treffelijke koks en keldermeesters, benevens konfituren en specerijen voor het desert; en de zalen en vertrekken waren voorzien met kostbaar beddegoed, meubelen en vaatwerk, zoo in order, dat de Koning het niet beter, ja naauwelijks zoo goed in zijn eigen huis gewoon was te hebben. Drie dagen en drie nachten bleef de Koning met zijn gezelschap in dit woud op de jagt. En heeft men mij verzekerd, dat het den Graaf dagelijks aan uitgaven bij de duizend ponden sterlings gekost heeft.

Aldus luidt het getrouwe verhaal des eerlijken LINDSAY. Het grootste compliment dat echter de Graaf zijner Majesteit wist te maken, bestond in het in brand steken van het geheele gebouw, benevens al het zich daarin bevindende huisraad, op het oogenblik zijner afreis; zoodat de Koning, als hij van een' heuvel toen omzag, alles in rook en vlammen zag opgaan.

FRANSCHE KUNSTMAALTIJD.

Voor ruim een vierde eener eeuw, die ons nog wel heugt, hielden eenige Fransche liefhebbers van allerlei nieuwe uitvindingen, te *Parijs*, eenen kunstmaaltijd dien wij hun wel gaarne gunnen, maar nogtans, aardigheidshalve, vermelden willen.

Al de geregten waren van eene zonderlinge toebereiding. Het vleesch was, naar de manier van CADET, uit den staat van rotting wederom eetbaar gemaakt; het modderige en stinkende water was, door de filtreermachine met kolen, van vele onreinigheden gezuiverd; de keuken was naar het idee van RUMFORD ingerigt; er werd geen andere dan Oranjewijn gedronken, en de Suiker was enkel uit geele wortelen toebereid. De koffij was van druivenkorrels gemaakt (men had er ook cichorei en gebrande rogge toe kunnen nemen); verscheidene schotels hielden toebereidingen uit gelei van beenderen in, enz. — Dat heet eerst regt theorie met praktijk vereenigen!

GEDACHTEN.

Wie er de ondervinding van hebben wil, wat snoode ondankbaarheid is, moet eerst zijne oogen sluiten, en dan met volle handen eenen hoop deugnieten met zoo vele weldaden overladen, dat ze hun tot een last worden; dan zijn die weldaden een juk, en de weldoener is — een dwingeland.

Fanatismus is en blijft altijd fanatismus, hetzij godsdienstig of staatkundig fanatismus. Beiden zijn even verderfelijk voor de rust der staten en de welvaart der volken. Wanneer de duivelen zich aan het menschdom willen wreken, zenden zij eenen LOYOLA of ROBESPIERRE op de aarde.

Te *Leuven* heeft een Collegium Philosophicum bestaan. De geschiedenis zal er van berigten: het werd gesticht, het bestond en — verdween. En de menschenkenner zal er de aanmerking bijvoegen: de volken van *Belgie* hebben de duisternis liever gehad, dan het licht, omdat hunne werken boos waren.